

Rozbitý šálek

(2008)

George Mann

Scottovi

Londýn, prosinec 1901

"Newbury! Díkybohu že jste tady."

Siru Maurici Newburymu se za zády vzdouval kabát, když s velmi vážným výrazem kráčel po mramorové podlaze předsíně ke svému příteli.

"Bohu neděkujte, Charlesi. Poděkujte taxikáři, který se uvolil svézt mne bezmála o vánocích." Jeho obličej byl rudý od štiplavé zimy a dech se mu krátil vypětím. Nejdřív si sundal své černé kožené rukavice, prst po prstu, hledajíc na starším muži známky vysvětlení, proč ho vytáhnul z postele v tak brzkou ranní hodinu.

Sir Charles Bainbridge, kterému knír mu cukal vzrušením, vyhlížel přes Newburyho rameno, jakoby očekával někoho dalšího.

"Slečna Hobbesová?" Vypadal neklidně.

Newbury se na přítele přísně podíval. "Charlesi. Je Štědrý večer."

Bainbridge přikývl na souhlas, jako by se snad vrchní inspektor celou dobu dosud jen flákal. Mrknul se na hodinky.

"Přesně tak, starý brachu. Přesně tak."

Potřásl hlavou. "No, vánoce-nevánoce, obávám se, že situace je poměrně vážná."

Newbury přikývl. Byl to mladistvě vyhlížející muž blížící se ke čtyřicítce, s černými vlasy a jestřábím nosem. Jeho oči zářily smaragdovou zelení. Podíval se za Bainbridge k otevřeným dveřím. "Lord Carruthers?"

"Támhle. Mrtvý."

Newbury nadzdvihl obočí. "Skutečně?" Svlékl si kabát a šálu a podal obojí vrchnímu inspektorovi, který je přijal s otráveným povzdechem. Newbury si na chvíli přestal prohlížet uražený zámek a odštípnutý rám uražených dveří a překročil práh špatně osvětlené místnosti. Rozhlédl se kolem. "Tedy přijímací pokoj."

"Ano. Nikoli to nejšťastnější místo pro smrt."

Newbury se zamračil a rozhlédl se kolem po spoustě zaprášených knih a trofejí. "Och, já nevím..." Poté stočil pohled na Carrutherovu mrtvolu, rozvalenou na podlaze, zkroucenou do tvaru, kterého by bylo nemyslitelné dosáhnout zaživa. Otočil se na Bainbridge. "Ach. To snad ne."

Šel dál do místnosti. Pokoj byl obložen tmavým dubem, jenž ho činil skličujícím navzdory pompéznímu oknu v jižní zdi, které nabízelo výhled na pěstěný trávník. Stál zde ohromný psací stůl, knihovna plná životopisů a Dickensových románů a přes křeslo v rohu byly ledabyle pohozené noviny. Vedle křesla stál konferenční stůl, na kterém zůstala dýmka a prázdný bílý podšálek. Nevětraný pokoj páchl zatuchlinou starých knih. Newburymu to připomnělo někdejší studia v Chelsea.

Cosí v rohu za křeslem zahvízdalo. Newbury se podíval na Charlese.

"Jedna z Carruthersových hraček. Nebylo jsme schopni tu věc umlčet."

Newbury přistoupil ke křeslu. Zvuk se opět ozval, jakési "čají, čají", prokládané tichým mechanickým cvrkotem. Newbury se natáhl přes opěradlo a nakoukl do temného kouta. O lak podlahy chřestily kovové nohy podivného mosazného předmětu. Měl rozměry asi jako lidská hlava, ale byl stvárněn v podobě sovy pálené. Jeho kovová péra se leskla v slabě doléhajícím světle plynových lamp. Newbury chvíli pozoroval jeho pohyb, jakoby se díval na skutečného ptáka, jehož hlava se při chůzi kymácela ze strany na stranu. Po pár sekundách hlavu otočil, jako by si ho všiml. Ozubená kola skřípala a za kulatými očima se odhalovala ložiska, až spočinula na jeho tváři. Poté se mosazná křídla neklidně rozřepetala a věčička se s dalším hvízdáním ukryla pod křeslo.

Newbury se podíval na Bainbridge. "Jak podivuhodné malé udělátko. Vypadá jako živé."

"Hmmm."

Newbury se ušklíbl nad přezíravostí svého přítele, jenž vypadal unaveně a popuzený; evidentně by mu prospěl odpočinek.

Rozhodl se jít na věc. "Takže, než prohlédnu tělo, co mi můžete říct o okolnostech?" Ukázal na Carruthersovu mrtvolu po své pravici. "Jak se stalo, že jste ho takhle našli?"

Bainbridge přistoupil k Newburymu. Upřel zrak na mrtvolu, o níž byla řeč, jakoby snad mrtvý muž potřeboval hlídat, aby neutekl. "No, řekl bych že utrpěl masivní srdeční příhodu. Dveře byly zamčené zevnitř, když ho ráno našel sluha. Byl tu od včerejšího večera. Sám."

Newbury kývnutím povzbudil přítele, aby pokračoval. "Mluvte."

Bainbridge si odkašlal. Svrástil čelo. "Musím připustit, že mi tu něco neseď, Newbury. Byl to zdravý muž na vrcholu sil. Bylo mu pouhých šestatřicet, probůh. Co ho to popadlo, jen tak sebou praštit?" S povzdechem si masíroval čelo. "A pak je tady ta poznámka."

"Myslíte ten napůl načmáraný nápis na stole?"

Bainbridge pozvednul obočí. "Ano, myslel jsem, že byste si jí měl všimnout." Povzdychl si, jakoby poznal, že jeho pozorování jsou pravděpodobně zbytečná v přítomnosti toho druhého muže. "Zde." Překročil zkroucenou mrtvolu, ležící na tureckém koberci hned vedle převrácené dřevěné židle. Ukázal na zmuchlaný list papíru, ležící na stole.

"Musel se snažit něco napsat, než zemřel."

Newbury se nahnul, aby to prozkoumal. Bainbridge měl pravdu - zdálo se, že zápis byl předčasně ukončen. Písmena B, R, A byla spěšně zapasána roztrhanou rukou. Za nedokončeným slovem následovala černá linka rozmáznutá přes okraj papíru až po hranu stolu, jakoby pero násilím rylo do dřeva. Všiml si velké škvíry v místech, kde se do povrchu zabodlo pero. Newbury se přikrčil, hledajíc ztracené pero. Leželo na podlaze pár palců od Carruthersovy pravé ruky. Sebral jej a otáčel v prstech. Byl to pěkný exemplář, vyrobený ve Švýcarsku někdy v minulých letech. Dotkl se špičkou své ruky. Hrot byl suchý. Poznámka na stole ležela už hodiny.

Nakoukl pod stůl. Byly tam haldy zmuchlaného papíru, pár roztrhaných obálek, krémový dopisní papír a noviny. Skoro to vypadalo, jakoby si ta divná mechanická sova zkoušela postavit hnízdo. Newbury obrátil pozornost k tělu a všimnul si, že prsty mrtvého muže jsou potřísněny černým inkoustem. Bylo zřejmé, že Carruthers se snažil napsat zprávu do svého bloku, když, ať už ho zabilo cokoli, to způsobilo, že sebou smýkl na zem, nechaje zprávu nedokončenou. Byl stále ustrojen k večeri; přestože do salonu přišel jen v košili a chybělo mu sako.

Měl blondáté krátce střížené vlasy. Jeho oči bývaly modré, ale nyní se ztrácely v mléčné mlze. Jeho kůže byla potažená voskovým leskem a tvář zkroucená znepokojivým šklebem. Očividně byl mrtvý několik hodin.

Bainbridge si odkašlal. "Co z toho vyvozujete?"

Newbury, stále klečící u těla, vypadal zadumaně. "Z té zprávy? Dosud nic." Ještě chvíli si prohlížel mrtvolu, než roztržitě vstal. "Co jen mi to neříkáš, Charlesi?"

Bainbridge se mírně usmál. "Věřím, že mne napadlo, co by ta poznámka mohla znamenat. Jde o Carruthersovu sluhu. Jmenuje se Branson. Zadržel jsem ho v jídelně kvůli výslechu. Předpokládám, že Carruthers se mohl pokoušet identifikovat svého vraha, pakliže skutečně jde o něco jiného než přirozenou smrt. Ta písmena, podívejte: 'B R A' Začátek Bransonova jména."

"Velmi chytré, Charlesi." Položil opatrně pero na stůl vedle zápisu. "A byla to nepochybně vražda. Cokoli s ním takhle zmítalo... jeho srdce se možná zastavilo, ale to nebyla příčina smrti."

Bainbridge shlédl dolů na tělo. "Uškrcení? Nevšiml jsem si žádných modřin na krku."

Newbury zavrtěl hlavou. "Jed."

Bainbridge si chvíli mlčky prohlížel přítele. Tohle bylo to poslední, co potřeboval slyšet o Štědrém večeru.

Mechanická sova opět zahvízdala z rohu. "Čají, čají."

Čas se zastavil. Vrchní inspektor si vzdychajíc třel rukou tvář. Usmál se na Newburyho s nevyslovenou vděčností za prokázanou pomoc. "Tedy Branson?"

Newbury přikývl. "Branson."

Oba muži opustili salon - i s mrtvolou - a šli do jídelny, kde Carruthersův komorník Branson trpělivě čekal na výslech.

Ohromné a dlouhé jídelně dominoval nádherně tvarovaný mramorový krb, na jedné zdi byl také velký přísně shlízející portrét Lorda Carrutherse a třpytivý skleněný lustr, který visel nízko nad stolem. U dveří stál uniformovaný strážník s rukama úhledně zkříženýma za zády, když vešel Newbury s Bainbridgem.

Na jednom konci stolu seděl starší muž v černém obleku. Vypadal přepadle a ustaraně, měl bledou tvář a unavené oči. Nervózně si mnul ruce, třebral očima ze strany na stranu, jakoby se obával, že se odkudsi někdo připlíží. Newbury by ho zařadil mezi šedesátníky, ačkoli souzeno podle pramenů bílých vlasů a hrubé, skvrnitě kůže mohl být mnohem starší. Očividně byl strhaný dlouholetou nepřetržitou prací.

"Pane Bransone?" oslovil sedícího muže autoritativním tónem Bainbridge, když se k němu dva vyšetřovatelé blížili.

Muž vzhlédl. "Ano."

"Přišli jsme vám položit několik otázek. O smrti lorda Carrutherse. Já se jmenuji Charles Bainbridge, jsem ze Scotland Yardu."

Ano." Branson klopal zrak ke svým rukám.

Bainbridge odtáhnul židli a sedl si ni naproti starému muži. Newbury zůstal stát coby pozorovatel.

"Takže, pane Bransone. Vy jste sluha lorda Carrutherse?"

"Zajisté. Byl jsem v jeho rodině po mnoho, mnoho let." Jeho hlas zněl ostře a vysoce. Byl nepochybně rozrušený.

"Pracoval jsem pro lordova otce, než zemřel. Žil jsem v tomto domě po celý svůj dospělý život."

Bainbridge kývl. "Je mi jasné, že celá tahle věc vás šokuje. Kdo byl ještě včera večer domě, kromě vás a lorda Carrutherse?"

"Jen paní Richardsová, hospodyně, a pan MacKinnon, komorník. Několik dalších sloužících odjelo na vánoce."

Bainbridge si pohladil knír. "Můžete nám říci, jak jste našel tělo svého pána?"

Branson shlížel na své prsty a pak schoval ruce pod stůl, neboť si byl vědom své znetelné nervozity.

"Nepoznal jsem dřív než dnes ráno, že je něco v nepořádku. Lord Carruthers vstává -" zasekl se, "vstával obvykle brzy. Proto jsem si zvykl chodit spát brzy, abych byl každé ráno připraven vstát dříve než můj pán. Včera večer mne po večeri poslal pryč, kolem osmé hodiny, a já jsem okamžitě šel do svého pokoje. Chvíli jsem si četl, a kolem půl deváté šel spát." Odkašlal si, dívaje se na Newburyho, jenž si ho důkladně prohlížel. "Když jsem dnes ráno vstal a dokončil své obvyklé přípravy na průběh dne, zamířil jsem přesně v osm k pánovi. Tehdy jsem sebral, že nespál ve své posteli."

Zamyšlený Bainbridge se opřel o židli. "Co jste tedy udělal?"

"Znám dobře pánovy zvyky. Toto bylo velmi zvláštní. Mluvil jsem s paní Richardsovou a ona mne informovala, že naposled viděla pána včera večer v salonu. Okamžitě jsem šel ke dveřím do tohoto pokoje a zjistil, že jsou zamčené zevnitř. Třikrát jsem zaťukal, ale nedočkal jsem se odpovědi. Zkoušel jsem odemknout, ale z druhé strany byl stále pánův klíč. V obavách z nejhroššího jsem vyrazil dveře z pantů a našel pána mrtvého na podlaze před stolem. Bez odkladu jsem poslal pro policii."

Newbury přistoupil blíže. "Sahal jste na něco v místnosti, pane Brownlowe? Je to velmi důležité. Hýbal jste s čímkoli dalším kromě těla lorda Carrutherse?"

Branson zavrtěl hlavou. Vypadal zmateně. "Ne. Tím jsem si jist. Na nic jsem nesahal."

"Pak vám tedy děkuji, pane Bransone. Věřím že můžete jít za svými záležitostmi." Newbury se podíval na Bainbridge, který se mračil, zmaten, ale kývl na souhlas ve víře v Newburyho instinkty.

Sluha vstal a šoural se ke dveřím. Newbury odsunul židli vedle Bainbridge a posadil se na ni. Poté, jako by ho něco napadlo, se otočil a zavolal na sluhu. "Pane Bransone? Mohl byste se prosím podívat, zda je paní Richardsová připravena k rozhovoru?"

Sluha přikývl. "Jistě. Hned ji za vámi pošlu." Zmizel na chodbě.

Bainbridge se otočil na Newburyho s tázavým pohledem. Newbury zavrtěl hlavou. "Vydržte, Charlesi."

Vrchní inspektor hlasitě vzdychl.

Newbury v zamyšlení upřeně hleděl do krbu, kde plameny hladově olizovaly polena.

Paní Richardsová byla korpulentní žena po padesátce, s tmavě hnědými vlasy svázanými do pevného drdolu a dobrosrdečnou tváří, jež Newburymu prozrazovala nelíčený otřes a smutek ze smrti chlebováře. Posadila se na konec stolu čelem k vyšetřovatelům, s rukama složenými do klína. Byla oděna v dlouhé modré květované šaty a zástěru švestkové barvy.

Newbury se předklonil, hledíc jí do očí. "Tak mi povězte, paní Richardsová, kdo by mohl vydělst na smrti lorda Carrutherse?"

Žena se zdála zaskočena tak přímou otázkou. "Při vsí účtě, pane, ani v nejmenším vám nedokáži odpovědět. Jak víte, pán přece nebyl dosud ženat, a jeho otec skonal minulé jaro. Kdysi tu byl mladší příbuzný, chlapec jménem Harry, ale on i jeho matka zemřeli krátce po porodu a starý lord Carruther se nikdy znovu neoženil. Předpokládám, že nějaký bratranec nebo strýc by mohl získat majetek." Potřásla hlavou. "Také očekávám, že já a můj manžel budeme vyhozeni - nějak se to bude muset vyřešit."

Newbury se díval zamyšleně. "Kdy jste naposled viděla lorda Carrutherse živého, paní Richardsová?"

"Včera večer, před desátou. Byla jsem na cestě do postele, když jsem potkala pana MacKinnona, komorníka, který nesl pánovi tácek s čajem. Nabídla jsem mu, že ho odnesu místo něj."

Newbury se usmál. "A jak jste zastihla lorda Carrutherse, když jste zakleपालa na dveře od jídelny?"

Paní Richardsová chvíli přemýšlela. "Řekla bych, že byl uvolněný. Vybavuji si, že z jeho tváře jsem poznala, jak se těší na ono občerstvení."

"Ale mimo to. Žádné známky, že by se cítil nesvůj, nebo se něčím trápil?"

"Nesvůj ne, to ne. Ale bylo nezvyklé že byl v tuhle hodinu ještě vzhůru. Vypadal rozrušený, nepochybně. Dokonce rozmrzelý. Ale stále zdvořilý, když jsem se ho optala, zda něco nepotřebuje, byl milý jako vždy a poslal mne pryč."

"A co ten tácek s čajem?"

"Nalila jsem mu čaj do šálku a odnesla tácek i s konvicí na chodbu. Uklidila jsem je ráno, předtím než jsem začala chystat snídání."

"Výborně!" Newbury vstal a začal se procházet před krbem, ponořen v myšlenkách. Hospodyně jej obezřetně sledovala.

Po chvíli Newbury zastavil u židle paní Richardsové. "Nyní můžete jít, paní Richardsová. Ocenil bych, pokud byste byla tak laskava poslala za námi pana MacKinnona na kus řeči."

Paní Richardsová se s úlevou dala na odchod. "Přesně to udělám, pane."

Oba muži sledovali, jak přechází místnost a mizí ve dveřích. Bainbridge se s nadzdvíženým obočím podíval na přítele. "Já vím. Neříkám ani slovo."

Douglas MacKinnon byl elegantní muž krátce po třicítce. Měl na sobě dokonale padnoucí černý oblek s kravatou a blondátou patku. Jeho oči byly ostře, pronikavě modré. Mluvil s jemným skotským přízvukem, který Newbury odhadoval na Edinburgh, a jeho hlas sám o sobě byl mírný a vyrovnaný.

Bainbridge se začal tázat jako první. "Tak povídejte, pane MacKinnone. Jak dlouho jste byl v domácnosti lorda Carrutherse?"

Muž se usmál. "Pouze posledních šest měsíců, vrchní inspektore. Předtím jsem pracoval jako komorník v rodině Collinsových v Edinburghu."

"A jaký se vám zdál lord Carruthers?"

"Výborný člověk ve všech ohledech. Zacházel se služebnictvem velmi dobře, a já byl v jeho domácnosti skvěle přivítán."

"A zbytek služebnictva - přijali vás dobře?"

MacKinnon pokrčil rameny. "Ano. Samozřejmě to pro ně byla změna. Přišli o lordova otce jen půl roku před mým příchodem, a stále ještě se zotavovali ze ztráty předchozího komorníka, který v rodině pracoval po mnoho let. Ale řekl bych, že se mnou neměli problém."

Bainbridge si odkašlal. "Takže, kdy jste naposled viděl svého, teď už bývalého pána, živého?"

Newbury očekával komorníkovu odpověď. Zůstával chladný. "Včera večer. Těsně před desátou. Zvonil si o čaj."

Newbury se předklonil. "A přinesl jste mu jej?"

"Ne, pane." Komorník se odmlčel. "Když jsem slyšel zvonek, zavolaal jsem na pána do salonu, abych zjistil co chce. Poté jsem zamířil do kuchyně připravit čaj. Každopádně, cestou zpět jsem potkal paní Richardsovou na chodbě, a protože mířila do salonu, nabídla se, že odnese tácek s čajem místo mne."

"A mohl byste vysvětlit, proč lord Carruthers vypadal mrzutě, když k němu o pár minut později vešla s oním tácem?"

"To nemohu."

Newbury se zhluboka nadechl. "Už nemusíte nic předstírat, Harry. Je mi jasné že to není nic snadného."

Komorníkovy se překvapením rozšířily zornice a zadíval se na dveře, jako by pomýšlel na útěk. Strážník zpřísněl a zastoupil dveře. Bainbridge vstal, s pohledem upřeným na komorníka.

"Harry? Harry carruthers?"

Newbury přitakal. "Je to tak. Nebo ne, pane MacKinnone? Je to vaše pravé jméno, třebaže to nikdo nemohl poznat. Skotský přízvuk vás dokonale kryl."

Muž se na Newburyho zamračil přes stůl. "To nebylo krytí. Strávil jsem dětství v hnilobě v sirotčinci na severu, opuštěn otcem po matčině smrti. Nemohl se přeci vzdát svého nenahraditelného Alastaira, samozřejmě - můj drahý bratr byl jeho miláček - ale mne obvinil z matčiny smrti, zavrhnul mne a prohlásil mne před světem za mrtvého. Byl jsem pouhé dítě. Donedávna jsem o ničem netušil, pochopitelně. Ale před pár měsíci, když otec zemřel, jsem konečně odhalil pravdu. Byl jsem navštívit jednu z žen, jež se o mne staraly v sirotčinci. Řekla, že nemůže dál žít s takovým tajemstvím."

"Tedy jste se rozhodl přiblížit své rodině. Smrt předchozího komorníka byla výbornou záminkou, soudím?"

"Už jsem pracoval jako služebník u Collinsových, třebaže mé postavení tam bylo velmi nízké. Ale takovouhle příležitost jsem nemohl propásnout. Přestěhoval jsem se do sousední vesnice a najal si laciný pokoj v hostinci. Dvořil jsem se pokojské z tohoto domu, a ona za mne brzy ztratila slovíčko u pana Bransona. Býval by se mnou byl rychle hotový, neboť jsem neměl žádná doporučení. Jenže tenkrát tady nutně potřebovali další pár rukou."

"A skotský přízvuk spolu s roky strávenými ve vyhnanství samozřejmě zařídili, že vás nikdo nepoznal. Tím méně pak váš bratr, jenž neměl sebemenší důvod, aby mu byla podezřelá vaše podoba. Celé roky žil v přesvědčení, že jste mrtev."

"A možná jsem měl být, pro všechny ty neshody vzniklé, když jsem jej včera po večeři konfrontoval. Odmítl mi uvěřit. Tvrdil, že chci jen rýžovat na minulosti jeho rodiny a vynutit si bohatství jeho otce. Vypověděl mne z domu a zakázal mi kdykoli se vrátit."

Newbury kývl. "Rozhodl jste se pomstít. Šel jste přímo do kuchyně, našel jste lahvičku strychninu, již jste měl zajištěnou pro tento případ, a připravil jste vražednou směs pro svého bratra. Chyťte jste zneužil chudáka paní Richardsovou, která donesla otrávený šálek místo vás, a vy jste tak nebyl kdekoli poblíž, když váš bratr bojoval o život. Zamýšlel jste nárokovat si později pozůstalost?"

"Možná. Mohl bych požadovat, co bylo právem moje."

Bainbridge praštil pěstí do stolu. "Jste ohavný lump."

Otočil se na strážníka, jenž stál trpělivě ve dveřích, očekávajíc instrukce. "Odved'te ho. Do cely s ním. Prožije vánoce, jaké si zaslouží."

Klesnul zpět na židli vedle Newburyho, a spolu se dívali, jak je mladý muž odváděn s rukama spoutanýma za zády.

"Jak jste to u čerta vyřešil, Newbury?" zeptal se omráčený vrchní inspektor. Mnul si knír, zírajíc do plamenů, jež stále tančili za mřížovím.

Newbury se zasmál. "To ta mechanická sova to rozlouskla."

Bainbridge se otočil na přítele s čelem zbrzděným vráskami. "Jakže?"

"Zkoušela nám to všechno říci tím zvukem. 'Čají, čají'. Myslel jsem, že dává najevo, jak ji vražda zasáhla. Vycházeli jsme z předpokladu, že vražda proběhla beze svědků. Ale v tom jsme se mýlili. Ten strojek všechno viděl. A proto vyluzoval ten pekelný randál. Byl pouze naprogramován k takovým zvukům. Opakoval to samé slovo stále doslova, aby nás navedl na správnou stopu. 'Čají, čají.'"

"Proboha! Jste si jist?"

"Vsadím se, že kdybych teď šli zpět do salonu a odsunuli křeslo, našli bychom pod ním kusy roztrhání šálku, které ta sova celou noc shromažďovala. To byla první věc, kterého jsem si všiml při příchodu do místnosti. Na stole byl talířek bez šálku. Carruthers ho jistě shodil když padal, a ta sova zachránila kousky jako důkaz, zrovna jako to hnízdo z odpadků pod Carruthersovým stolem. Ten Skot s tím nepočítal. Nebyl poblíž, když se ten hrnek rozbil, a tak ho nenapadlo prohlížet pozůstatky, když dnes ráno sluha našel Carrutherse. Nejspíš to vůbec nevzal v úvahu. Nicméně ten chybějící hrnek mne stačil nasměrovat na správnou stopu."

Bainbridge kroutil hlavou. "Pozoruhodné. Ale co ten nápis? Zdálo se, že ukazuje na Bransona."

Newbury se ušklíbl. "Ne, Charlesi, přestože jsi měl dobrý nápad. Kdyby ta poznámka měla upozornit na Bransona, proč by ji nezničil, když vešel do pokoje, než zavolal policii?"

"Tak tedy co to bylo?"

"B, R, A. Hláškoval slovo 'B R A T R'. Musel si uvědomit, že MacKinnon mu říkal pravdu, a pokusil se nám nechat zprávu. O jedno písmenko víc a mohli jsme na to přijít dřívě."

Bainbridge se zachmuřil. "No, stejně bychom nedokázali pomoci chudáku Carruthersovi. Pro něj jsem tu byli příliš pozdě."

Podíval se na hodinky. "Měli bychom si pospíšit. Za chvíli jsou vánoce. Vezmu vás domů svým vozem."

Newbury se zadíval na starého přítele. "Máte plány na štědrovečerní večeři, Charlesi? Paní Bradshawová dělá ucházející švestkový pudink, a já nemám strach, že by husa nebyla dost velká pro nás tři."

Bainbridge se usmál. "Dobrá, teď to budete vytahovat..."

"Notak, člověče. Můžeme celou tuhle záležitost hodit za hlavu a užít si, co zbývá ze svátků. Douglas MacKinnon - nebo raději Harry Carruthers - počká do Štěpána."

Bainbridge přikývl. "Děkuji, Newbury. Kdybyste to nerozlouskl tak rychle, strávil bych vánoce tady vyslýcháním

služebnictva."

"Na to nemyslete, přáteli. Na to nemyslete. Ale na něco se vás zeptám."

"Na copak?"

"Koukněte se, co se stalo s tím podivuhodným ptáčkem. Jestli nepotřebuje..."

"Nechte si ho, Newbury." Poplácal Newburyho s hlasitým smíchem po rameni. "Veselé vánoce."

"Veselé vánoce, Charlesi."

Oba muži si vzali kabáty z věšáku v chodbě a zmizeli v mlhou zhoustlé noci, těšíc se na brandy, doutníky a výtečný švestkový pudíng paní Bradshawové.